

CAPITOLUL 2

Leslie Burke

Ellie și Brenda s-au întors acasă abia după ora șapte. Jess terminase de cules toată fasolea și o ajutase pe mama lui să o pună în conserve. Oricum, doamna Aarons nu făcea conserve decât atunci când afară era caniculă, iar de la atâta fiert, bucătăria se transforma într-un iad încins. Bineînțeles că fusese nervoasă și țipase la Jess toată după-amiaza, iar acum era prea obosită ca să mai pregătească cina.

Jess a făcut sendvișuri cu unt de arahide pentru surorile lui mai mici și pentru el. Cum în bucătărie era încă foarte cald și mirosea atât de puternic a fasole fiartă, că aproape îi se făcea greață, cei trei au ieșit afară să mănânce.

Camionul U-Haul era încă parcat în fața casei Perkins. Nu vedea pe nimeni mișcându-se pe afară, ceea ce însemna că terminaseră de descărcat.

— Sper că au o fată de șase sau șapte ani, a zis May Belle. Vreau pe cineva cu care să mă joc.

— O ai pe Joyce Ann.

— Nu-mi place de Joyce Ann. E doar un țânc.

Joyce Ann s-a bosumflat. Vedeau amândoi cum îi tremura buza de jos. Apoi trupul ei rotofei a început să se cutremure, iar ea a țipat din toți rărunchii.

— Cine necăjește copilul? a strigat mama lui prin ușa de plasă.

Podul către Terabithia

Jess a oftat și a indesat ce-i mai rămăsese din sendviș în gura deschisă a lui Joyce Ann. Sora lui a făcut ochii mari și a apucat cu dinții cadoul neașteptat. Acum putea avea și el puțin liniște.

A intrat în casă închizând ușor ușa din plasă și s-a strecurat pe lângă mama lui care se uita la televizor în bucătărie, așezată pe balansoar. Ajuns în dormitorul pe care-l împărțea cu surorile lui mai mici, a băgat mâna sub saltea și și-a scos blocul de desen și creioanele. Apoi, stând pe burtă, a început să deseneze.

Jess desena așa cum alți oameni beau whisky. Pacea se așternea mai întâi în creierul confuz și se revărsa prin corpul obosit și tensionat. Îi plăcea enorm să deseneze. În special animale. Nu animale obișnuite, precum Miss Bessie sau puii de găină, ci animale nebune, cu probleme. Fără vreun motiv anume, îi plăcea să-și pună creaturile în situații dificile. Acum desena un hipopotam care tocmai părăsea marginea unei stânci, învârtindu-se în aer – se putea observa asta după liniile curbe – către marea de dedesubt, unde peștii mirați săreau peste luciul apei, cu ochii bulbucați. Deasupra hipopotamului era o bulă – acolo unde ar fi trebuit să fie capul, dar era de fapt fundul. „Of!” zicea hipopotamul. „Se pare că mi-am uitat ochelarii.”

Jess a zâmbit. Dacă se hotăra să-i arate desenul lui May Belle, ar fi trebuit să-i explice poanta, iar după ce-i explica, sora lui ar fi râs ca spectatorii dintr-un show de televiziune.

I-ar fi plăcut să-i arate desenele tatălui său, dar nu îndrăznea. Când era în clasa întâi i-a spus domnului Aarons că voia să se facă artist atunci când va crește mare. Crezuse că va fi încântat. Dar n-a fost.

– Ce vă învață la nenorocita aia de școală? l-a întrebat tatăl lui. O adunătură de babe îmi transformă unicul fiu într-un...

N-a rostit cuvântul, dar Jess a înțeles mesajul. Era unul pe care nu-l puteai uita, nici după patru ani.

Partea proastă era că niciunui dintre profesorii lui nu-i plăceau desenele pe care le făcea. Când îl prindeau desenând, țipau ceva legat de risipă – risipă de timp, risipă de hârtie, risipă de talent. Cu excepția domnișoarei Edmunds, profesoara de muzică. Ea era singura căreia îndrăznise să-i arate vreo planșă, deși preda la școala lor doar de un an, și numai vinerea.

Domnișoara Edmunds era unul dintre secretele lui. Era *îndrăgostit* de ea. Ce simțea el n-avea nimic în comun cu tâmpeniile despre care chicoteau Ellie și Brenda la telefon. Sentimentele lui erau prea reale și prea profunde ca să poată vorbi despre ele sau chiar să se poată gândi prea mult la ele. Părul ei lung, negru și mătăsos și ochii de un albastru intens. Cânta la chitară ca un star și avea o voce unduioasă care-l dădea gata pe Jess. Sfinte Sisoe, cât era de frumoasă! În plus, și ea îl plăcea pe el.

Într-o zi, iarna trecută, i-a dat unul dintre desenele lui. I l-a pus în brațe după ore și a fugit. Vinerea următoare, domnișoara Edmunds l-a rugat să rămână un minut după oră. I-a spus că era „neobișnuit de talentat” și că spera că nu se va lăsa descurajat de nimic și va continua să deseneze. După părerea lui Jess, asta însemna că domnișoara Edmunds credea că era cel mai bun. Nu acel „cel mai bun” care conta la școală sau acasă, ci un „cel mai bun” autentic. A păstrat adânc în sufletul lui acea descoperire, de parcă ar fi fost comoara unui pirat. Era bogat, foarte bogat, dar deocamdată nimeni nu trebuia să știe asta în afară de cea care, la fel ca el, era o paria: Julia Edmunds.

– Pare un fel de hippie, a zis mama lui atunci când Brenda, care era în clasa a șaptea anul trecut, i-a descris-o pe domnișoara Edmunds.

Podul către Terabithia

Poate că așa era. N-avea de gând s-o contrazică, dar el o vedea ca pe o creatură sălbatică și frumoasă, care fusese prinsă pentru un timp în acea cușcă veche și murdară numită școală, probabil din greșeală. Dar Jess spera și se ruga ca domnișoara Edmunds să nu scape niciodată și să nu zboare. Reușea să îndure toată săptămâna plictisitoare de școală doar pentru acea jumătate de oră de vineri după-amiază, când se așezau pe covorul uzat din cancelaria profesorilor (nu exista alt loc în clădire în care domnișoara Edmunds să-și poată întinde toate instrumentele) și cântau cântece precum *My Beautiful Balloon*, *This Land Is Your Land*, *Free to Be You and Me*, *Blowing in the Wind* și – pentru că insistă domnul Turner, directorul – *God Bless America*.

Domnișoara Edmunds cânta la chitară și îi lăsa pe copii să cânte pe rând la țiteră, triunghi, țambal, tamburină și la tobele bongo. Se isca un târâboi teribil. Toți profesorii urau ziua de vineri. Iar mulți dintre copii se prefăceau și ei c-o urâsc.

Dar Jess știa că erau niște prefăcuți. Rosteau cu dispreț cuvintele „hippie” și „pacifist” – chiar dacă războiul din Vietnam se terminase și se presupunea că era din nou în regulă să-ți placă pacea – și o luau în răs pe domnișoara Edmunds din cauza croielii blugilor ei și pentru că nu se dădea cu ruj. Desigur, era singura profesoară din istoria Școlii Elementare Lark Creek care purta pantaloni. În Washington și în suburbiile lui excentrice, chiar și în Millsburg, acest lucru era în regulă, dar Lark Creek nu ținea niciodată pasul cu moda. Celor de aici le lua mult timp să accepte ceea ce era permis oriunde în altă parte, după cum lesne puteau vedea la televizor.

Așa că elevii de la Școala Elementară Lark Creek stăteau în bănci toată ziua de vineri, palpitând de nerăbdare

la auzul zgomotului infernal ce venea din cancelaria profesorilor. Apoi își petreceau și ei jumătatea de oră în compania domnișoarei Edmunds, vrăjiți de frumusețea ei sălbatică și captivați de entuziasmul pe care-l emana. La final, ieșeau afară pretinzând că nu puteau fi fraieriți de o hipiotă cu blugi strâmți și machiată peste tot, dar fără ruj pe buze.

Jess își ținea gura. Nu ajuta la nimic să încerce s-o apere pe domnișoara Edmunds de atacurile lor nedrepte și ipocrite. În plus, ea era deasupra comportamentului lor stupid. Nu o puteau atinge. Dar, ori de câte ori era posibil, fura câteva minute vinerea doar ca să stea în preajma ei și să-i audă vocea moale și mătăsoasă precum catifeaua, asigurându-l că era „un copil grozav”.

„Semănăm”, obișnuia Jess să-și spună. „Eu și domnișoara Edmunds semănăm.” Silabele se rostogoleau în capul lui precum sunetele unei chitare. „Locul nostru nu este la Lark Creek.”

„Noi doi suntem ca două pietre prețioase ascunse în rocă”, i-a spus ea odată atingându-i ușor vârful nasului cu degetul ei electrizant. Însă ea era de fapt diamantul și strălucea din locul acela întunecos, fără ferestre, cu pereți din cărămidă murdară.

– Jess-see!

Și-a vârat repede blocul de desen și creioanele sub saltea și s-a lăsat pe burtă. Lăsată de patură, inima îi bătea cu putere.

Mama lui stătea în pragul ușii.

– Ai mulș vaca?

– Acum mă duc! a zis Jess sărind din pat.

S-a strecurat pe lângă ea și a ieșit din cameră. A înșfăcat găleata de lângă chiuvetă și scăunelul de lângă ușă înainte ca mama lui să apuce să-l întrebe ce pune la cale.

Podul către Terabithia

Se vedeau licărind lumini la toate cele trei niveluri ale vechii case Perkins. Era aproape întuneric. Ugerul lui Miss Bessie stătea să plesnească, iar ea se foia neliniștită. Ar fi trebuit s-o mulgă acum câteva ore. Jess s-a așezat pe scaunel și n-început să tragă; laptele cald n-lovit zgomotos fundul găleții. Pe drum a trecut un camion cu faza scurtă aprinsă. Tatăl lui avea să sosească în curând și tot curând aveau să apară și surorile lui perfide, care reușeau cumva să se aleagă cu toată distracția, în timp ce el și mama lor rămâneau cu toată treaba pe cap. Se întreba oare ce-și cumpăraseră surorile lui cu banii câpătați. Ce n-ar fi dat să aibă și el un bloc nou de desen cu hârtie specială și un set de creioane carioca, din care culoarea se revărsa instantaneu pe hârtie, nu cum erau creioanele boante de la școală, pe care trebuia să apeși, iar cineva începea să urle că le rupi.

O mașină a intrat pe aleea casei lor. Era familia Timmons. Fetele au reușit să ajungă acasă înaintea tatei. Jess le putea auzi chiotele fericite după ce ușile mașinii s-au închis. Mama avea să le pregătească cina, iar când el va veni înăuntru cu laptele, le va găsi pe toate răsând și sporovăind. Mama avea să uite că era obosită și furioasă. Jess era singurul care trebuia să-i suporte toanele. Uneori se simțea atât de singur între atâtea femei – chiar și singurul lor cocoș murise și nu-l înlocuiseră cu altul. Cine putea să înțeleagă ce simțea, când tatăl lui era plecat de dimineața până seara târziu? Nici în weekenduri nu era mai bine. Domnul Aarons era epuizat după tracăsarea din timpul săptămânii și încerca să termine și treburile rămase nefăcute pe lângă casă, așa că, atunci când nu muncea, dormea în fața televizorului.

– Hei, Jess!

May Belle. Copilul ăsta idiot nu te lăsa nici măcar să gândești liniștit.

KATHERINE PATERSON

– Ce mai vrei acum?

A văzut-o cum se mohorăște.

– Am ceva să-ți zic, i-a răspuns ea, lăsându-și capul în jos.

– Ar trebui să fii în pat, a spus băiatul iritat, supărat pe sine pentru că o repezise.

– Ellie și Brenda a venit acasă.

– Au venit. Au venit acasă.

De ce nu se putea abține să o tachineze?

Dar veștile pe care i le aducea erau prea incitante pentru ca May Belle să se dea bătută.

– Ellie și-a cumpărat o bluză transparentă, iar mama a făcut o criză!

„Foarte bine“, și-a zis Jess.

– N-ai de ce să te bucuri, i-a zis el cu voce tare.

V-ruum, v-ruum, v-ruum.

– Tati! a țipat încântată May Belle și a luat-o la fugă spre drum.

Jess se uita cum tatăl lui oprea camioneta și se apleca să deschidă portiera pentru ca May Belle să se poată cocoța înăuntru. Apoi și-a întors privirea. Al naibii copil norocos! Putea să fugă în calea tatălui ei, să-l ia în brațe și să-l sărute. Îl dorea sufletul să vadă cum tatăl lui le lua pe surorile mai mici și le ridica pe umeri sau se apleca să le îmbrățișeze. I se părea că el fusese considerat prea mare pentru astfel de tratamente încă din ziua în care se născuse.

Când găleata s-a umplut, a lovit-o ușor pe Miss Bessie ca să se miște într-o parte. Și-a pus scaunelul sub brațul stâng și a plecat ducând găleata cu grijă, ca să nu verse vreo picătură.

– Cam târziu cu mulsul, nu-i așa, fiule?

A fost singurul lucru pe care tatăl lui i l-a adresat direct toată seara.

Podul către Terabithia

În dimineața următoare, abia dacă s-a trezit la auzul camionetei. Putea simți, chiar înainte să se trezească de-a binelea, cât era de obosit. Dar, sprijinită într-un cot, May Belle rânjea la el.

– N-ai de gând să alergi? I-a întrebat ea.

– Nu, i-a răspuns el dând la o parte cearșaful. O să zbor.

Pentru că era mai obosit decât de obicei, a trebuit să tragă de el mai mult. Își imagina că Wayne Pettis era acolo, chiar în fața lui, iar el trebuia să țină pasul. Tălpile lui loveau pământul denivelat, iar Jess dădea din mâni tot mai tare. Avea să-l ajungă din urmă.

– Păzea, Wayne Pettis! a zis el printre dinți. O să te prind. Nu poți să mă întreci.

– Dacă ți-e așa de frică de vacă, a zis o voce, de ce nu te cocoți pe gard?

A rămas înmărmurit ca o imagine înghețată de la TV, apoi s-a întors, aproape pierzându-și echilibrul, ca să vadă cine vorbea. Persoana stătea cocoțată pe partea de gard aflată cel mai aproape de casa Perkins și își bălângănea picioarele goale și bronzate. Avea părul castaniu tuns scurt și neuniform și purta un maiou bleu și blugi decolorați, tăiați deasupra genunchiului. Jess nu-și putea da seama dacă era băiat sau fată.

– Salut! a zis ea sau el, arătând din cap spre casa Perkins. Noi tocmai ne-am mutat aici.

Jess a rămas locului holbându-se.

Persoana a coborât de pe gard și s-a îndreptat spre el.

– Mă gândeam că ne-am putea împrieteni. Nu locuiește nimeni prin apropiere.

Era fată, și-a dat seama Jess. Categorie fată, dar nu știa cum devenise așa de sigur dintr-odată. Era aproape

KATHERINE PATERSON

la fel de înaltă ca el, totuși vizibil mai scundă, a realizat Jess cu încântare atunci când fata s-a apropiat.

– Eu sunt Leslie Burke.

Avea unul dintre acele nume stupide care îi se potriveau și fetelor, și băieților, însă acum era sigur că avuse-se dreptate.

– Care-i treaba? a întrebat Leslie.

– Hă?

– S-a întâmplat ceva?

– Da. Nu.

Jess și-a îndreptat degetul mare în direcția casei lui, apoi și-a dat părul de pe frunte.

– Eu sunt Jess Aarons.

Păcat că fata pe care o aștepta May Belle nu avea semnalmente dorite de ea.

– Păi bine, a zis Jess dând din cap. Ne mai vedem.

Apoi a luat-o către casă. Nu mai avea niciun rost să alerge în dimineața asta. Putea la fel de bine s-o mulgă pe Miss Bessie și să scape de-o grijă.

– Hei! a strigat Leslie din mijlocul câmpului, cu capul aplecat într-o parte și mâinile în șolduri. Unde te duci?

– Am treabă! i-a răspuns el peste umăr.

Mai târziu, când s-a întors cu scăunelul și găleata, fata plecase.

